№ 10. КИЇВ, ТРАВЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

Полтавське обласне управління сільського господарства (начальник т. Доленко та начальник управління тваринництва т. Федоренко) оперативне керівництво роботою по створенню міцної кормової бази для громадського тваринництва підмінює паперовим керівництвом.

ЗЕЛЕНИЙ КОНВЕЙЄР ПО-ПОЛТАВСЬКОМУ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Сергій ШВЕЦОВ

Епіграми

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Посол Ізраїля в США Елат нещодавно прямо заявив, що, по суті, Сполучені Штати та Ізраїль обстоюють те саме. У них є історична спорідненість, а також єдність духу та ідеалів.

(З газет).

— Дядю, я догадуюсь, що ви мій тато.
— Звідки це ти взяв?
— Від нас з вами одним духом несе — антирадянським.

ПАПА ПІЙ ДВАНАДЦЯТИЙ

Хоча цей папа й зветься
РИМСЬКИМ,
Проте щодо шпигунських
справ —
Він був за Гітлера —
БЕРЛІНСЬКИМ,
А нині —
ВАШІНГТОНСЬКИМ став.

„РЯТІВНИК" ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ

Поміг Європі Маршалл так,
Що внаслідок тії підмоги —
Тепер Європа, бачить всяк,
От-от зовсім одкине ноги.

ЕПТОН СІНКЛЕР ТА УІНСТОН ЧЕРЧІЛЛЬ

Письменник Е. Сінклер став прислужником американської реакції.

Із уоллстрітськими панами
Вони на нас клепають в тон:
Ептон пописує так само,
Як бреше Черчілль Уінстон.

Переклав з російської
С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

Мал. С. САМУМА

Франко боїться робітничого класу. Заводи Іспанії наводнено поліцією.

(З газет).

«ОХОРОНА ПРАЦІ» В ІСПАНІЇ

Здоровенькі БУКИ!

ЛИСТ ДИРЕКТОРОВІ КАГАНОВИЧСЬКОГО РАЙПРОМКОМБІНАТУ м. КИЄВА т. РАЙКОВІ В. Д.

Полум'яний привіт Василю Дмитровичу!

Правду люди кажуть: гора з горою не сходиться, а чоловік з чоловіком завжди зійдеться. От і я з Вами зійшовся. Зійшовся, щоб привітати Вас особисто й передати низький уклін від імені Ваших найближчих поплічників по комбінату — Чеповецького й Міквімана. Ах, які це обожателі Ваші! Вони готові на край світа з Вами. Готові в огонь і в воду.

— Не мислю собі життя без дорогого Василя Дмитровича, — знявши очі д'горі, каже бухгалтер Чеповецький. — Яка це божественна людина, яке золоте серце має! Потрібні тобі гроші — ідеш прямо до нього. І навіть не просиш, навіть не натякаєш. Ні, лише кинеш на нього привітний, злегка благальний погляд, а Василь Дмитрович уже відчуває, чого ти хочеш. Ну, наче він у твоїй душі сидів і твої бажання вивчав.

— Грошей хочеш, товаришу Чеповецький? По очах бачу, що хочеш. Ну, кажи, не соромся!

А потім неодмінно закінчить: — Іди, завтра щось придумаю.

І придумає. Неодмінно придумає.

Устами Чеповецького глаголить істина. Так недавно, наприклад, Ви придумали наказ, а в тому наказі видумали, що Чеповецький не бухгалтер контори, а робітник цеху іграшок, і не звичайний робітник, а робітник-раціоналізатор, іграшковий новатор. В параграфі третьому так і сказано:

«За внесение рац. предложения рабочему игрушечного цеха тов. Чеповецкому о замене глянцевой бумаги для обложек вееров обоями, что дает экономический эфект в сумме 6000 рублей, выдать тов. Чеповецкому премию в сумме 410 рублей».

Далі в параграфі третьому:

«За внесение рацпредложения рабочему игрушечного цеха тов. Чеповецкому об использовании дранки для палочек для вееров, что облегчает процесс изготовления палочек, выдать тов. Чеповецкому премию в сумме 100 рублей».

Далі в параграфі... Але далі перейдемо краще до Міквімана. Цей теж не може згадувати про Вас без сліз, без захоплення. Та й як йому не захоплюватись, коли він теж недавно відхопив з Вашої щедрої руки премію в сумі 915 карбованців за ряд «рацпредложений». Хоч розуміється він в раціоналізації, як цап на зорях!

Кажуть, що в системі промкооперації важче не одержати премію, ніж одержати її. Це, розуміється, перебільшення, але солідна доля правди тут є. Щедро преміюються і самопреміюються у цій системі, насамперед, адміністративно-конторські працівники. Є в Києві, по вулиці Володимирській, 16-а артіль «Архітектор». Що вона будує, які споруди проектує — невідомо. Але відомо, що в артілі є голова, є заступник, є бухгалтер і т. д., і т. п. Є і преміальний фонд. От зібрались одного разу керівники артілі й почали рішати проблему: як перекачати кошти з преміального фонду у свої власні гаманці. Просто самопреміюватись — боязко. Хтось колись може докопатись. Можуть бути неприємності. Думали, думали (як бачите — люди обережніші за Вас) і вирішили подати до нарсуду 4-ої дільниці Молотовського району позов про безспірне стягнення 25 тисяч карбованців преміальних. З кого? З артілі «Архітектор». Кому? Керівникам артілі «Архітектор», в тому числі Глущенку — 935 крб. 74 коп.

А тепер уявіть картинку в суді.
— Хто позивач? — запитує суддя.
— Ми! — дружно відповідають Глущенко, його заступник й бухгалтер.
— Хто відповідач? — запитує суддя.
— Ми! — ще дружніше відповідають Глущенко, його заступник і бухгалтер.

Ця анекдотична історія ще не закінчилася. Присоромлені судом, керівники артілі «Архітектор» забрали позов і пішли думати, як же все-таки преміюватись.

Перець не проти премій, а за премії. Але Перець категорично проти того, щоб премії прилипали до рук чеповецьких, міквіманів і їм подібних. Перець проти викривлень преміальної системи в системі промкооперації, зокрема, і в усіх системах взагалі.

Перець рішуче проти всіх тих, кому нічого не коштує безсоромно залізти в державну касу й хапнути там, або проявити свою щедрість за рахунок держави. Про що й заявляю на повний голос і Вам, і всім до Вас подібних, і Вашому начальству.

На цьому дозвольте розійтися.

Ще раз вітаю від усього серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

Ой, у полі озеречко...

Це в пісні так співається: «Ой, у полі озеречко, там плавало відеречку...» А в Миколаївській області, особливо на півдні, цієї пісні так просто не заспіваєш. Щоб у гарячому південному степу народилося озеречко, треба:

щоб обласне управління сільського господарства на чолі з Іваном Павловичем Майбородою внесло його в план обводнення степу;

щоб одна з п'яти проектних організацій вчасно розробила проект озеречка і щоб проект цей точно відповідав рельєфові місцевості, де має бути озеречко (що не так часто буває);

щоб обласний будівельний гідромеліоративний трест «Меліоводбуд» (якого тут ніхто не очолює), нарешті, збудував це озеречко.

Але такі озеречка на Миколаївщині існують здебільшого тільки в планах. У степу ж їх немає. І пісні про них не заспіваєш.

І «Ой, у полі криниченька, там холодна водиченька» теж не заведеш. Якщо в полі і викопана криниченька, то в ній часто немає водиченьки — вона пересихає від південної спеки. А той же «Меліоводбуд», якого ніхто не очолює, бити артезіани не поспішає.

Та, правду кажучи, на Миколаївщину ми їздили не пісні співати. Нас цікавило, чи скоро ця південна степова область України покриється справжніми криницями, ставками, поливними ділянками.

1. СЦЕНА БІЛЯ ФОНТАНІВ

Перше, що побачили ми на Миколаївщині, це — сцену біля фонтанів.

Дія в ній розгортається так:

Рік 1949-й. Миколаївський обласний трест «Меліоводбуд» починає будувати зрошувальну систему в артілі «Шлях до нового життя», Жовтневого району. Обсяг будівництва — 92 гектари. За порадою облводгоспу обласного управління сільського господарства і самого «Меліоводбуду» артіль купує в Снігурівському районі 1400 погонних метрів металевих шестидюймових труб...

— Труби? Шестидюймові?! Не підходять! За проектом потрібні восьмидюймові — азбесто-цементні! — заявили в «Меліоводбуді».

— Чого ж ви нам про це раніш не сказали? — обурилися колгоспники.

— Самі не знали...

Будівництво зрошувальної системи в артілі провалюється. 50 тисяч карбованців колгоспних грошей вилітають у шестидюймові металеві труби.

Рік 1950-й. Весна. Сонце. Бездонна блакить. Готова азбесто-цементна магістраль. Команда: «Запускай насоси!» Вода з Інгулу рветься в труби. І раптом на всіх стиках високо в сонячне небо починають бити потужні фонтани. Над усією 1400-метровою магістраллю грає барвиста райдуга. Тепер уже державні кредити й колгоспні гроші вилітають фонтанами через стики азбесто-цементної магістралі.

Доки за пропозицією колгоспників на стики труб одягали цементні «хомути» (додаткові гроші!), колгоспні городники садили городину «під кружку» — тобто підливали воду в ямки з розсадою кухлем.

Стики перекрили і пустили воду. Але вона не дійшла навіть до поливних ділянок. Тепер уже «заїла» техніка устаткування насосів.

Шкода, що тут не було начальника обласного управління сільського господарства Івана Павловича Майбороди. Він би міг сказати колгоспникам артілі «Шлях до нового життя»: «Не ремствуйте, товариші, на «Меліоводбуд». У нас із ним зрошення по всій області заїдає. Провалили ми те зрошення на 7571 гектарі! Так що ваші 92 гектари, можна сказати, крапля в морі...»

Сцена біля фонтанів закінчилася так:

Два колгоспники — Самойленко і Чернов — добилися того, чого не могли добитися халтурники з «Меліоводбуду». Вони відрегулювали насоси і забезпечили нормальне зрошення всього масиву. Але т. Майборода тут уже не винен. Це справа колгоспної кмітливості, а не його керівництва...

2. КОНІ НА ПРИПОНІ

— Такі великі зрошувальні роботи, як у нас, Міністерство сільського господарства повинно завжди мати на увазі і давати потрібні матеріали й механізми по цільових нарядах! — каже голова Миколаївського облвиконкому Михайло Іванович Сиволап.

— Вам же, наприклад, дали 11 тракторів. Чому ж вони стоять у «Меліоводбуді» на припоні? Лише за два місяці тут, в переводі на кінські сили, прогуляв табун у 7850 баских коней.

— А що ж ними робити? Немає скреперів, бульдозерів...

— А ваше рішення № 1/7, яке зобов'язує облуправління сільського господарства до 15 квітня закінчити виготовлення скреперів у кожній МТС?

— Рішення рішенням, а метал? — у свою чергу запитує заступник голови Яків Данилович Бровенко.

— А місцеві ресурси? Могла ж Баратівська МТС дістати метал і виготувати скрепер?

Пауза. Михайло Іванович дивиться на Якова Даниловича, а Яків Данилович на Михайла Івановича. Що вони можуть відповісти? Хіба те, що облвиконком не виконав не тільки свого рішення, а й постанови Ради Міністрів УРСР від 4 жовтня 1949 р., яка зобов'язувала Миколаївську область виготувати з місцевих ресурсів 30 повзункових скреперів. Михайло Іванович скромно промовчав про це, хоч, як відомо, така скромність не прикрашає...

Мова заходить про «Меліоводбуд».

— Він завалив нам всю роботу по водогосподарському будівництву, — каже т. Сиволап. — Керівника там немає. Путящих кваліфікованих фахівців теж немає. Таке, хоч садови туди Бровенка, і хай наводить там порядок...

Але Михайло Іванович у «Меліоводбуд» нікого не посадив і ніхто там порядків не наводить. Облвиконком чекає, доки таку людину надішле Міністерство сільського господарства. А останнє не поспішає. Однаково, вважають у міністерстві, кого не пошлеш, він у Миколаєві довго без квартири не вдержиться.

Кожного року облвиконком приймає рішення про забезпечення побутових умов для інженерно-технічних кадрів водогосподарських організацій, і не виконує їх. Таких рішень прийнято вже три: в 1948, 1949 і 1950 рр. І третій рік підряд фахівці тікають з Миколаєва. А Михайло Іванович твердить одне:

— Хай міністерство дасть нам путящі кадри, а ми їх забезпечимо як слід.

Живі перекази, та віри їм не ймеш!..

3. Б'ЮЧИ СЕБЕ В ГРУДИ

Переглядаючи стенограму останньої VIII сесії Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих, ми натрапили на такі, не позбавлені загального інтересу, заяви трьох керівних працівників області.

Начальник облуправління сільського господарства т. Майборода І. П. заявив:

«Я повинен сказати, що критика на адресу обласного управління сільського господарства, безумовно, правильна... На сьогоднішній день водогосподарське будівництво провалили, і в цьому велика провина обласного управління, яке по суті не керує цими роботами. Безумовно, терплячи таких людей, я терплю таку критику, і я гадаю, що нам треба зміцнити водгосп сильними спеціалістами з тим, щоб упоратися з поставленими завданнями і запобігти помилок минулого року».

Заступник голови облвиконкому т. Бровенко Я. Д. визнав:

«У 1949 році обласна контора «Меліоводбуду» провалила роботу по всіх показниках... У цій конторі працюють люди, не здібні будувати гідроспоруди. В чому причина провалу цього важливішого завдання по перетворенню природи? У цьому в першу чергу винен виконком обласної Ради депутатів трудящих і я, як заступник голови виконкому, що відає сільським господарством. У виконкомі обласної Ради цій роботі не приділяли належної уваги, слабо контролювали свої ж власні рішення».

І, нарешті, голова облвиконкому т. Сиволап М. І. констатував:

«Якщо в цілому в області по водогосподарських заходах і по освоєнню зрошувальних площ план за 2 роки виконано лише на 60 проц., то по будівництву ставків і водоймищ план виконано лише на 42 проц., незважаючи на те, що ці заходи мають виняткове значення в умовах нашої області.

Рада Міністрів прийняла спеціальну постанову, партія та уряд... надають величезного значення цим заходам, проте в нашій області ці заходи провалено».

Чим не ілюстрація до відомих слів тов. Г. М. Маленкова про тих керівників, які допускають помилки в своїй роботі, визнають їх і потім із спокійною совістю роблять їх знову? Так і тут: в 1949 р. провалили роботу — визнали свої помилки. В 1950 році знов провалили — і знов визнають.

Пора ж і за діло братися, вельмишановні товариші!

Ол. ГРОМОВ.
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.
Миколаївська область.

Видавництво «Радянська школа» надзвичайно
зволікає видання книг «Університет на дому».
(З листа до редакції).

Мал. С. САМУМА

— Тату, випишіть для мене «Університет на дому».
— Навіщо? Ти ж ще малий!
— Нічого. Доки книжки прийдуть, я виросту.

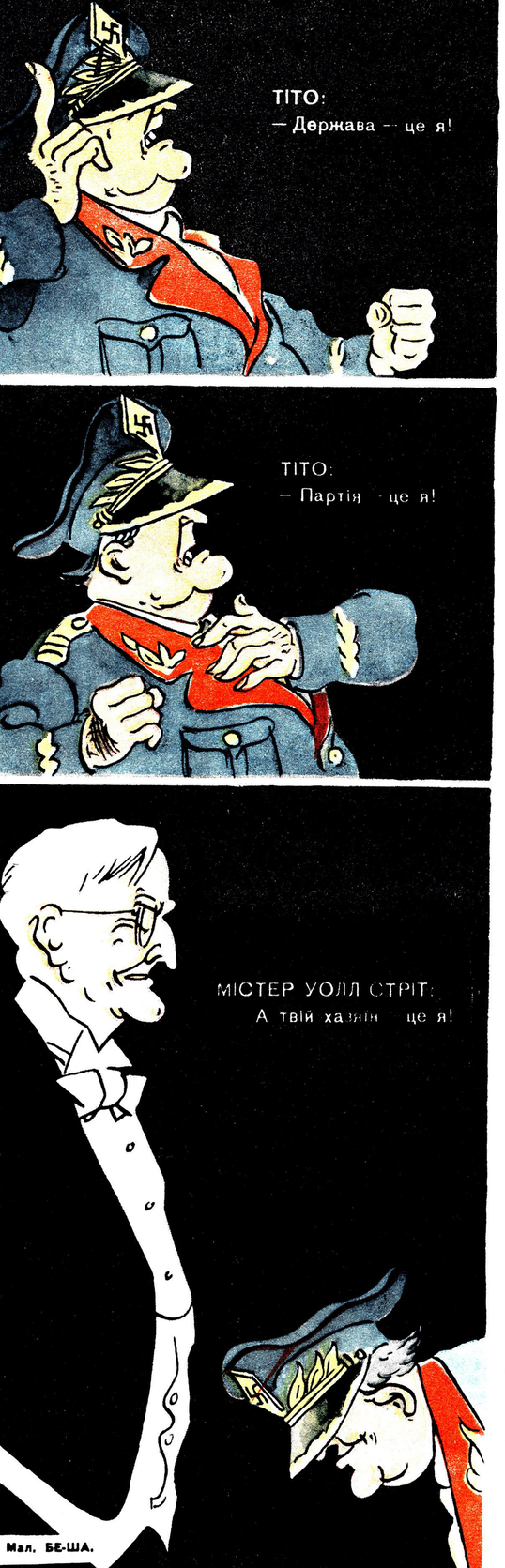

Мал. БЕ-ША.

Остап ВИШНЯ

ПРО ЗАГС

I

Спочатку про мрії.

Давайте ми з вами ще раз помріємо, як мріяла Наталка Ковшик — голова сільради — у п'єсі О. Є. Корнійчука «Калиновий гай».

У розмові з художником чудесна, розумна, дотепна жінка Наталка Ковшик говорила:

«...Молоді люди йдуть у ЗАГС розписуватись. І от, коли вони приходять, то що їм ми даємо в таку урочисту і, можна сказати, незабутню в житті хвилину? Ми даємо посвідку про шлюб, але яку? Маленьку квитанцію, таку ж, яку видаємо за поставку свині, шкіри, курей, качок... А це документ, в якому записано про любов, і скріплена держа вою сім'я... Ото я і прошу вас, чи не намалюєте ви нам великі шлюбні посвідки... І щоб на них були квіти і може голубки... В середині місце для запису і для невеличкої фотографії, — наречений, наречена.. А над усім союзний державний герб, щоб місциве було, і від нього дві стрічки червоні, а на них золотом написати хоч би й так: «Міцна сім'я — міцна держава».

Бачите, які прекрасні думки, справедливі думки виникли в голові голови сільської Ради Наталки Ковшик.

Та ми ж з вами прекрасно розуміємо, що голова сільради Наталка Ковшик разом із автором п'єси «Калиновий гай» О. Є. Корнійчуком, мріючи про посвідки про шлюб, водночас мріють взагалі про впорядкування роботи наших ЗАГС'ів, установ, до яких ми звертаємося в найінтимніші, найдорожчі, найособливіші моменти нашого життя: народження дітей наших, одруження...

Чи не хочеться кожному з нас, щоб ті суто наші, найнашіші, а, коли говорити по-старому, — найсвятіші моменти в нашому житті якось одрізнялися від повсякденної буденщини, нічим не помрачалися, не пляму валися байдужістю, бюрократизмом, канцелярщиною, грубістю?

В такі моменти людина потребує уваги, чуйності, допомоги, співчуття та ласки.

Так?

Так!

2

А тепер про дійсність.

На жаль, у тих листах та матеріалах, що надходять до редакції нашого журналу, ні уваги, ні допомоги, ні співчуття, тим паче — ласки, ми не дуже бачимо. З боку деяких працівників деяких ЗАГС'ів.

А зовсім, — ох, зовсім! — навпаки.

От, приміром, Кіровоградський міський ЗАГС.

Громадянин Гончаренко пише йому:

«На додаток до колишнього листування повідомляю... (Іде перелік усіх необхідних даних). Сподіваюсь, що тепер уже ви без затримки вишлете мені свідоцтво про народження, не відкладаючи цієї справи хоч на цей раз під сукно, в довгий ящик...

Прошу виявити чутливе ставлення з Вашого боку».

Сама вже людина молить:

— Та будьте ж ви хоч на цей раз чутливими, не сердіться, зробіть!

А прохачеві із Кіровоградського ЗАГС'у безграмотними каракулями на звороті заяви відповідають так:

«Тов. ГОНЧАРЕНКО!

Довольно некрасиво ви пишите о других не описов роньше себя вед ви место жительства указивете которое нам не нужное а не подумали где я крещен в какой церви в коком году чтобы не волокитить бумажную переписку поетому вам и долго исполняют что по городу имеется девят церквей и по 30 книг в каждой

13 IV».

Чирк-чирк ще й з хвостиком
(це підпис).

Кіровоградський ЗАГС'івський чинуша сердяться, що їм нагадали про довгий ящик.

А за віщо ж писати про нього «довольно красиво», коли він затримує важливі для життя документи!?

А грамотність яка у кіровоградських ЗАГС'івців — жах!

От вам скарга на Запорізький ЗАГС. Громадянка Лось звернулася в кінці січня 1950 року з проханням надіслати свідоцтво про народження. 10 березня написала вдруге.

Написала вдруге ясно чому: на першу заяву відповіді не було.

15 квітня одержала відповідь...

Прізвище громадянки — Лось.

Батька її звали — Дормидонт Іванович, матір — Марія Микитівна.

Народилася громадянка Лось 5 липня.

А яке вона дістала свідоцтво?

Що вона не Лось, а Лосева, що батько її — Стефан Дорофійович, а мати — Уляна Кіндратівна, і що народилася вона 21 липня.

Отак її перехрестив якийсь співробітник із Запорізького обласного архіву ЗАГС'у Булавін (а може Булавіна).

* * *

ЗАГС'и — це рідні для народу установи і треба, щоб усі вони працювали так, як належить працювати народним, радянським установам.

Тоді ще й пісень народ про ЗАГС'и співатиме.

Отаких, приміром, пісень:

Ой, матінко, голубонько,
Щось мені не спиться —
Всю ніченьку, матусенько,
Любий ЗАГС'ик сниться.

Так співатимуть наречені перед тим, як до ЗАГС'у йти.

Дерев'яниця

І ШВЕЦЬ, І ЖНЕЦЬ...

ЛЮБО глянути на товариша Пилипенка, коли він їде на своєму мотоциклі, впевнено стиснувши руками кермо управління.

Приємно знати, що з такою ж впевненістю товариш Пилипенко тримає в своїх руках ще і бразди правління двома відділами Великобілозерського виконкому райради (Запорізької області) — торгвідділом та відділом сільського господарства.

Як завідувач районного відділу сільського господарства, товариш Пилипенко сумлінно прикрашує своїм підписом відомість на зарплату, покладаючись у всьому іншому на підлеглих.

Значно глибше він вникає у справи райторгвідділу. На цій арені він, як це не дивно, проявляє чималу винахідливість. За розпорядженням т. Пилипенка райторгвідділ переказав райспоживспілці 2.400 карбованців на дерево для устаткування ринку. Коли гроші прибули, Пилипенко замість дерева взяв для себе мотоцикла.

На ньому він і гасає тепер по райцентру, лякаючи курей та гусей.

Далеко заїде оцей швець, і жнець, і на мотоциклі гонець. Дуже далеко!

НЕНОРМАЛЬНІ НОРМАТИВИ

ЩО РОБИТИ, коли поламається стілець? Відремонтувати.

Не так просто.

У Вінницькому медичному інституті зібралося багато поламаних стільців. Пішли господарники інституту до голови артілі «Рембмеблі» т. Фурмана.

— Відремонтуйте.

— Будь ласка! 34 карбованці за стілець.

— Але ж новий коштує 25 карбованців!

— Нічого не поробиш — нормативи.

— Ну, а коли відремонтувати у вас диван? — боязко запитали медики.

— Будь ласка! 700 карбованців.

— Але ж новий коштує 600.

— Нічого не поробиш — нормативи.

Виявляється, що ці «нормативи» складені президією «Укоопромлісоспілки» ще в жовтні 1947 року. Діють вони і по сьогодні, хоч після того вже була проведена грошова реформа і тричі знижувались ціни.

Звичайно, нормативи потрібні. Але нормальні нормативи.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

ГОЛОВІ — НА ГОЛОВУ

Голові Бобровицького райвиконкому (Чернігівської обл.) т. Луговському Д. Н., який не організував боротьби з бур'янами, — від ПЕРЦЯ.

— Приймайте, шановний, вінок з бур'яну,
Що густо і пишно розцвів на лану.
Вручити, звичайно, лиш Вам його можна!
В нім кожен будяк, свиріпиночка кожна
Дбайливо й любовно доглянуті Вами,
Бо ж у Вашім районі зросли між хлібами.
Не знаю, яку принесе він Вам славу,
Та ввінчано Вас — по заслузі, по праву!

(ЗАКІНЧЕННЯ І ДІЇ. ПОЧАТОК ДИВ. У ЖУРНАЛІ № 8 та № 9)

ЛІБРЕТТО КОМІЧНОЇ ОПЕРИ ЛАУРЕАТА СТАЛІНСЬКОЇ ПРЕМІЇ СТЕПАНА ОЛІЯНИКА ЗА ОДНОІМЕННОЮ П'ЄСОЮ ОЛЕКСАНДРА КОРНІЙЧУКА

Сприйнявши слова Степана як похвалу, Параска заходилася задаватися своїм чоловіком. І цим самим по суті викриває Галушку.

ПАРАСКА:
Чоловік у мене гарний.
Все, що треба, дістає.
Є городик двогектарний,
Дві корови добрих є.
Вміє дбати він про себе.
І в колгоспі йдуть діла.
Він для мене — все, що треба,
Все приносить, як бджола.

(Галушка моргає, щоб замовкла).

ПАРАСКА (продовжує):
І відкрито, й під полою...
Живемо — одна краса!

ГАЛУШКА (кидає репліку):
Кожен зробиться бджолою,
В кого жінка, мов оса!

Щоб зам'яти цю розмову, Галушка звертається до Степана і починає «важливу бесіду».

ГАЛУШКА:
Слухай! Хочу я спитати:
Чи ти зміг би передати
(Тільки — ша!.. Ніде нікому!)
Лист секретарю обкому?
Зможеш, га? Якраз тепер.
Ти ж ответственний шофер!

СТЕПАН:
Ну, а чом же! Звісно, можу.

ГАЛУШКА:
От і добре. Дуже прошу.
Лист мій, вроді, як... заява.

(Шепче на вухо).

Політична, важна справа!
То ж гляди, не підведи.
Дуже прошу!

(Довгоносик устає).

ГАЛУШКА (до нього):
Ти куди?

ДОВГОНОСИК:
Вам відомо, любезний папаша,
Що політики я не виношу,
Бо політика — функція ваша,
А моя — то комерція, гроші.

(До публіки)
Удалюсь від політики вбік!

ГАЛУШКА:
Золотий він, Ій-бо, чоловік!
Не політик — оце лиш біда.
А що смирний — як тиха вода.

СТЕПАН:
Да, да!!!

ГАЛУШКА:
Отже, слухай! Я тутешній,
Знаю всі окружні села.
Що хто робить — я, конешно,
Все це бачу.
В курсі діла!
В тій-он хаті — мій сусіда.
Теж колгоспу керівник.
Кар'єрист він і єхида.
Дуже вредний чоловік!
Дасть рекорд і ходить гордо,
Ніби в цьому жисть весела!
А для чого ті рекорди —
Все я бачу.
В курсі діла!
І скажу я по секрету:
Хоче ордена Часник!
Так і пре себе в газету.
Дуже вредний чоловік!
Галасує про будови,
Про нові якісь «джерела»!..
А для чого ці розмови —
Все я бачу!
В курсі діла!
Хоче всюди бути первим!
Пнеться вище рік у рік.
Сильно действує на нерви.
Ох, і вредний чоловік!

СТЕПАН:
Він же робить славну справу!
Все це добре. Та й похвальної..

ГАЛУШКА:
Передай, прошу, заяву!
Там написано детально..

(Галушка витягає з кишені конверт і передає).

ГАЛУШКА:
От тепер — сказать при слові —
Я не заздрю Часникові.
Буде в нього... «жисть весела»!
Ох, та й буде!
В курсі діла!

(Грає патефон).

Виходить Часник, теж виносить патефон, ставить на стіл, за ним його жінка з пластинками.

ЧАСНИК:
Дай-но, жінко, добру пісню,
Щоб забить його музику!

ПАЛАЖКА:
На!

(Часник ставить пластинку. Звучить пісня: «Гей, Богунія іде»).

ГАЛУШКА (слухає):
Подивіться! Та не вредний!?
Дай-но марша, Филимоне!

ДОВГОНОСИК:
Єсть!

(Ставить пластинку).

ЧАСНИК (слухає):
Перейшов Галушка в наступ!

(До жінки)
Забивай армійським хором!

(Палажка ставить пластинку).

ГАЛУШКА (зупиняє свій патефон):
Ох, і вредний! Знов побив!

ЧАСНИК (зупиняє патефон):
Неприятель відступив!

Чути далеко, а потім усе ближче й ближче духовий оркестр. То музиканти колгоспу «Смерть капіталізму», а з ними молодь ідуть до клубу, на репетицію.

СТЕПАН:
Хто це грає?

ГАЛУШКА:
То у нього.
Вже завів і духового!

Часник і Палажка дивляться назустріч музикантам і приємно усміхаються.

ГАЛУШКА (продовжує):
Клуб зробив. І скалить зуби,
Що придбав ще й мідні труби.

Виходить оркестр на сцену, хлопці, дівчата. Часник привітно зустрічає молодь.

ЧАСНИК:
Молодці! і я вітаю!
Грайте так, товариші,
Щоб на свято урожаю
Веселитись від душі.
Будуть наші. Й гості, звісно!
Так гульнемо у селі,
Що від заздрості прокиснуть
Всі Галушки на землі.

Хлопці й дівчата з артілі «Тихе життя» підбігають до свого голови, до Галушки, і питають:

ПЕРШИЙ ГОЛОС:
А ми що? Не маєм права?

ДРУГИЙ ГОЛОС:
В них — он клуб, а в нас нема!

ГАЛУШКА:
Заспокойтесь! Нам держава
Побудує клуб сама!

ЧАСНИК:
Отже, завтра на гуляння —
Всіх достойних я зову!

ГАЛУШКА:
Не радій, Часник, заранє!
Я ту гулянку зірву!

(До всіх)
Завтра я — з усім фасоном! — Галі свадьбу призначаю!

ГОЛОСИ:
З ким? За кого?

ГАЛУШКА:
З Филимоном!

(Дуже голосно)
Всіх горілкою вгощаю!

ЧАСНИК (вигукує):
Перебить Галушку, хлопці!

(Махнув рукою)

Гримнув оркестр. Галушка щось каже, але його не чути.

ЗАВІСА

ПСИХОЛОГІЧНА ВІЙНА

Розкішний «Шевроле» державного секретаря США Діна Ачесона зупинився біля під'їзду не менш розкішного особняка знаменитого гангстера Біля Брінга, відомого під кличкою «Кривий Біль». Державному секретареві довелося довго чекати своєї черги, бо Кривий Біль прийняв перед ним суддю Медіну, трьох сенаторів і нового голову комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності, призначеного замість попереднього голови Томаса, який тимчасово залишив цю посаду для відсидки в тюрмі за шахрайство.

Коли, нарешті, обидва американські діячі, Дін і Біль, залишились наодинці, Дін почав солодким голосом:

— Дорогий колего Біль, у мене до вас бізнес міжнародного значення... Ідеться про врятування американської цивілізації...

— Що ж, врятування американської цивілізації може бути непоганим бізнесом, — зауважив Кривий Біль. — Валяйте, Дін!..

— Ви знаєте, — продовжував Дін, — що в нашому державному департаменті вже з півроку працює відділ психологічної війни. Його завдання — так залякати й деморалізувати противників американського образу життя, щоб вони не сміли й думати про опір. До наших послуг 200 мільйонів щоденного тиражу газет, тисяча радіостанцій, сто тисяч католицьких, англіканських та інших попів і монахів і стільки ж кіноекранів, необмежені кредити. Й уявіть, — ніяких наслідків! Жодних ознак паніки у противника! Так далі тривати не може... Дорогий Біль, ми ж свої люди, ви повинні нам допомогти. На вас тепер вся надія... Ми всі знаємо, який ви тонкий знавець людської психології і як талановито ви вмієте залякувати своїх конкурентів і противників. Навчіть нас, що робити?

— Тисяча дияволів, старі ви мочалки, коров'ячі хвости! — загримів у відповідь Кривий Біль. — Та хіба ви знаєте, як треба лякати, щоб тряслися печінки й проймало сьомим потом?! Ви діете, як наївні мазурики минулого століття, що підкидали записочки на манір: «Містер Браун, якщо ви завтра о шостій нольноль не покладете триста доларів у дупло старого в'яза, то можете заздалегідь замовити собі затишну глазировану труну похоронної фірми «Все для потойбічного сервісу». Такими застарілими прийомами тепер і кроля не злякаєш... Ви вже п'ять років граєте на атомній пластинці, яка набридла навіть немічним бабусям. Ваш «Голос Америки» може служити патентованим засобом проти безсоння! Від ваших кіножахів позіхають навіть дошкільники! Від ваших літаючих тарілочок і штучних місяців нудить цілу Америку. Ніякого польоту фантазії!

В той час, як Кривий Біль виголошував цю тираду, Ачесона несподівано осінила нова ідея.

— Еврика! — вигукнув Дін і ляснув себе по лобі. — А чому б, дорогий Біль, вам не взяти на себе керівництво психологічною війною? Без відриву від ваших мокрих і сухих справ. Подумайте, — врятування американської цивілізації й необмежені кредити... Америка чекає на вас...

— Розумію, Дін, — перебив його Кривий Біль. — Якщо американська цивілізація вимагає цього, то я не можу відмовитись.

* * *

Призначення Кривого Біля керівником відділу психологічної війни відбулося того ж дня й було з ентузіазмом схвалено обома партіями американського конгресу.

Мал. К. ЗАРУБИ

НЕ ДО СМІХУ

— Хочу показати редакторові веселу штуку.

— Кинь, йому не до сміху. На нього знову натискують, щоб він відкрив куток сатири й гумору в журналі.

І відразу ж відділ почав працювати з подесятиренною енергією.

Атомну пластинку було замінено на водневу. Атомну бомбу — на екстра-супербомбу. Дипломатія державного департаменту почала називатися «тотальною дипломатією». Порівняно до нової кінопродукції і до нових програм «Голосу Америки», стара продукція і старі програми здавалися жалюгідними дебютами початкуючих паліїв війни. Тепер на екранах горіли вже не цілі міста, а цілі материки, океани википали, ніби молоко, хмарочоси літали в повітрі, а на знелюдніній землі вели хороводи чумні пацюки.

З галантерейної, м'ясо-молочної й парфюмерної промисловості було усунено останні мирні назви продукції. Нові сорти духів та одеколону тепер називалися: «Аромат водню», «Серед руїн» і т. д. З'явилися пудра «Циклотроп», дитяча присипка «Атол Бікіні».

* * *

Під керівництвом Кривого Біля психологічна війна почала робити великі успіхи на внутрішньому американському фронті.

Кількість психічних розладнань у країні виросла в 70 разів. Біля психіатричних лікарень удень і вночі стояли довжелезні черги. Неймовірно збільшилося число хворих на галюцинації, особливо серед американських генералів та адміралів. Вони приймали дельфінів та кашалотів за підводні човни, зірки — за літаки. Американська авіація багато разів влаштовувала погоні за Сіріусом і Венерою, прийнятих за ворожі бомбардувальники.

Особливо поширилася паніка серед американських конгресменів. Обидві палати почали скидатися на дві череди ошалелих від страху бізонів. Одні депутати благали негайно переселити уряд і конгрес у Мамонтову печеру, другі закликали відразу ж тікати в каньони скелястих гір, треті закликали ховатися в кукурудзі, залізти на півкілометра під землю, влаштувати нову столицю під морським дном. При цьому конгресмени ревли, мукали, билися лобами, хвицали, запускали один в одного графинами, пюпітрами, ботинками, бібліями...

А Кривий Біль все піддавав жару і пару...

* * *

Шановний читачу! Якщо вам трапиться прочитати, що конгрес, за прикладом біблейського пророка Іони, ухвалив переселитися в китове черево або перенести Капітолій на зірки Чумацького шляху, — не дивуйтеся: це природній результат психологічної війни, яка проводиться під командуванням Кривого Біля.

Тонка річ — психологія...

С. ЕДЖ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Мій лист до тебе — не що інше, як реклама. Чому саме реклама? Тому, що рекламою звуться заходи, які мають на меті привернути до чогось чиюсь увагу. Отож і хочу, щоб ти звернув увагу на якість продукції бердичівської фабрики Головшвейпрому. Про якість цієї продукції красномовно свідчить мій власний костюм: пошитий він з матерії різного кольору і формою нагадує «Охрімову свиту».

— Що це за реклама? — напевне здивується директор бердичівської фабрики т. Захаров. — Це ж — факт!

Так, т. Захаров, на жаль, і факт, і реклама!

Невигідна реклама.

І. Д. ВОЙКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ніхто не поскаржиться на порядки, що процвітають на станції Балта, Одеської залізниці. І не тому, що тут добрі порядки. Навпаки. Ніде, мабуть, не побачиш такого безладдя з продажем залізничних квитків, як тут. А не скаржаться люди тому, що «книга скарг» завжди замкнута в кабінеті начальника станції т. Рощина, а самого начальника майже ніколи не знайдеш. Отакий порядок!

Л. ВЕРБИЦЬКИЙ.

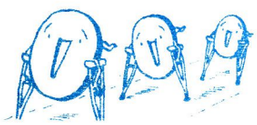

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Прийми подарунок — коробку канцелярських кнопок виробництва київської артілі «Різнопобутпром».

Готовий битись об заклад, що в тебе не підніметься рука використати ці кнопки за прямим призначенням. Такі ж бо вони слабенькі: від одного дотику до картону (вже не говорячи про дерево) у них підгинаються ніжки. З 100 кнопок, що є в коробці, ми не змогли використати жодну.

Поясни, Перче, на яку треба натиснути кнопку, щоб канцелярські кнопки артілі «Різнопобутпром» відповідали своєму призначенню?

Г. БУХАН.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Що таке Сільгосппостач?

У Пирятині — це установа, що часто постачає колгоспам потрібні речі, а ще частіше — непотріб.

Вирішили ми якось придбати 50 полільників. В Сільгосппостачі нашу заявку прийняли, але виконати обіцяли тільки в тому разі, якщо ми разом з полільниками купимо... 50 пар окулярів.

Недавно ми заїхали придбати лапи для культиваторів.

— Будь ласка, — відповіли в Сільгосппостачі, — тільки беріть ще й скляні пробірки.

Довелося взяти і непотріб, бо інакше ми не одержали б потрібних лап.

На нашу думку, Пирятинський Сільгосппостач безцеремонно запускає свою лапу в колгоспні каси.

Правління артілі «ЗА СТАЛІНСЬКИЙ КОЛГОСП».
С. Ковалі,
Чорнухинського району.
Полтавської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Як відомо, філармонією називають установу, що має своїм завданням пропагувати музичне мистецтво. Треба думати, що саме цю мету мала Київська обласна філармонія, коли наприкінці вересня 1949 р. почала посилено пропагувати в м. Умані абонементи музично-літературного лекторію.

Ми, уманці, не мали сумніву, що така енергійна пропаганда абонементів завершиться ще енергійнішою пропагандою музичного мистецтва. На жаль, цього не трапилося: філармонія виявила абсолютно незрозумілу байдужість до пропаганди музики. Лекції читаються нерегулярно. Програму лекторію на IV квартал 1949 року не виконано до цього часу.

В перекладі на українську мову слово **«філармонія»** означає **«друг музики»**. Чи не здається тобі, Перче, що Київська обласна філармонія в даному разі не виправдала своєї назви.

Г. КАРПЕНЧУК.
Секретар комітету ЛКСМУ Уманського с.-г. інституту.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

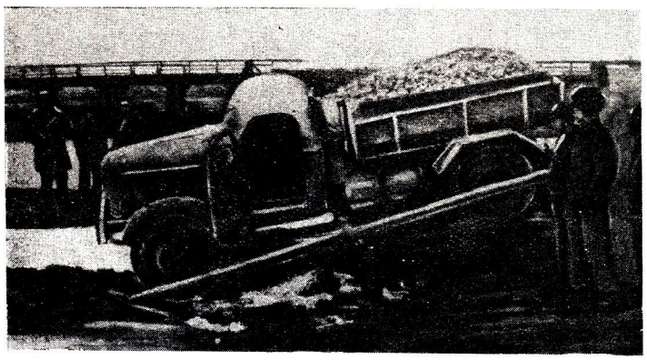

Глянувши на це фото, так і хочеться спитати: «Ти машина, ти железна, куди милого завезла?»

Слід, однак, зразу ж попередити, що в цій автодорожній трагедії ні машина, ні шофер анітрохи не винні.

Винен товариш Полтавець. Його не видно серед тих, що оточили машину. Бачити т. Полтавця можна тільки в його кабінеті, де він без відриву від столу виконує обов'язки завідуючого Ямським райшляхвідділом (Сталінська область).

Отой місток (на задньому плані фото) колись вірою і правдою служив пішоходам і транспорту, але згодом відмовився служити. Ремонтувати його райшляхвідділ не поспішає, і шофери, вже в порядку самодіяльності, поблизу проклали свій «штурмовий» місток. Не всім щастить проскочити через нього. Зірветься хтось з машиною у воду, а завідуючий райшляхвідділом виспівує:

— Який біс тебе ніс
на дірявий міст?

Шоферам, звичайно, не до співів. Але і вони не від того, щоб послухати, якої заспіває т. Полтавець, коли у нього серйозно спитають про підготовку шляхів до перевезення нового врожаю.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 5 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Власношкурники», в якому викривалися зловживання керуючого Смілянською райконторою «Заготскот» А. Ю. Дубровича.

Наказом керуючого Київською обласною конторою «Заготскот» **Дубровича з роботи знято і віддано до суду.**

* * *

До ПЕРЦЯ надійшов лист про грубі порушення колгоспної демократії в Понорницькому районі.

Як повідомив Чернігівський обком КП(б)У, за адміністрування та порушення демократії **першого секретаря Понорницького райкому партії Г. П. Дудка знято з роботи.**

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

В деяких містах досі не подбали про впорядкування пляжів — на пляжах бродить худоба, нема роздягалень, кіосків з прохолодними напоями.

— ОТ І ПЛЯЖ — СПРОБУЙ, ЛЯЖ!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Генерал Макартур всіляко пригріває японських воєнних злочинців.

(З газет).

АМЕРИКАНСЬКА ГЕНЕРАЛ-ГУВЕРНАНТКА

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» №10 (189). (на украинском языке). Підписано до друку 16.V. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 01918. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2063. Тираж 50.000 прим.